

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2016 roku powód Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia nakazem zapłaty na jego rzecz od pozwanego T. G. kwoty 7 778,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 1 403,09 złotych za okres od dnia 25 września 2013 roku do dnia zapłaty, 1 877,01 za okres od dnia 31 października 2013 roku do dnia zapłaty, 1986,60 złotych za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz 2 511,52 złotych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, zaś w przypadku wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, powód Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego T. G. kwoty 7 778,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 05 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Gdyni nakazał pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, aby zapłaciła na rzecz powoda Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółki jawnej z siedzibą we W. kwotę 8 604,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu w kwocie 1 292 złotych, zaś postanowieniem z dnia 12 września 2014 roku orzeczeniu temu nadano klauzulę wykonalności. Po uzyskaniu tytułu wykonawczego, powód skierował sprawę na drogę postępowania egzekucyjnego, które doprowadziło do częściowego zaspokojenia świadczenia, zaś w pozostałej części zostało ono umorzone postanowieniem komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. z dnia 02 listopada 2015 roku z powodu bezskuteczności. Nadto, powód wskazał, że komornik sądowy dokonał ustalenia kosztów postępowania poniesionych przez wierzyciela na kwotę 19,52 złotych i przyznał koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1 200 złotych.

Jak wskazał powód, wyegzekwowana część świadczenia w kwocie 3 337,53 złotych została zarachowana na poczet należności głównej wynikającej z faktury VAT: numer (...) na kwotę 6 złotych, numer (...) na kwotę 1 190,56 złotych, numer (...) na kwotę 2 008,13 złotych i częściowo na fakturę VAT numer (...) na kwotę 1 535,93 złotych (pozostała do zapłaty kwota z tej faktury to kwota 1 403,09 złotych), zaś pozwany T. G. w momencie zawierania zobowiązania pełnił funkcję prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Wobec powyższego na dochodzoną w niniejszym pozwem kwotę składają się: kwota 5 266,70 złotych tytułem należności głównej (wraz z ustawowymi odsetkami), kwota 1 292 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 1 219,52 złotych tytułem kosztów egzekucyjnych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 04 kwietnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GCn 1143/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany T. G. wniósł o oddalenie powództwa, wskazując w uzasadnieniu, że przedmiotowy pozew jest przedwczesny, gdyż z uwagi na brak wezwania członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, uniemożliwiono mu jako byłemu członkowi zarządu wskazanie majątku spółki, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić, a także uniemożliwiono mu ewentualne dobrowolne spełnienie roszczenia. Z uwagi na brak wezwania do zapłaty pozwany nie miał wiedzy o istniejących w stosunku do niego roszczeniach ze strony powoda, tym samym więc roszczenie powoda nie stało się wymagalne

Pozwany T. G. zaznaczył, że warunkiem rozszerzenia odpowiedzialności za zobowiązania spółki przez członka zarządu jest bezskuteczność prowadzonej egzekucji przeciwko samej spółce. W tym celu koniecznym jest zaistnienie materialnej bezskuteczności egzekucji, tj. takiego stanu, w którym prowadzenie egzekucji z jakiegokolwiek majątku spółki nie daje możliwości zaspokojenia wierzyciela, zaś dla zaistnienia odpowiedzialności członka zarządu nie jest wystarczającym przedłożenie jedynie postanowienia o bezskuteczności egzekucji. Pozwany podkreślił, że z uwagi na nieprzedłożenie przez powoda wniosku egzekucyjnego brak jest możliwości ustalenia, czy i do jakich składników

majątkowych została przez niego skierowana egzekucja. Nadto pozwany podkreślił, że w treści postanowienia o umorzeniu egzekucji ze względu na jej bezskuteczność wskazano, że egzekucja była prowadzona z ruchomości (pojazdów), w toku czynności terenowych i poprzez zajęcie rachunków bankowych. Powyższe sposoby egzekucji w ocenie pozwanego nie wyczerpują wszystkich składników majątkowych spółki.

Pozwany T. G. zaznaczył nadto, że nie jest już członkiem zarządu spółki, a co za tym idzie nie ma żadnego dostępu do dokumentacji spółki, jednakże zgodnie z jego wiedzą na dzień 28 marca 2014 roku w skład majątku spółki wchodziły zapasy towarów handlowych oraz sprzęt elektroniczny. Szacunkowa wartość rynkowa tych towarów, bez uwzględnienia marży sprzedaży kształtuje się na poziomie około 56 000 złotych. W ocenie pozwanego sprzedaż choćby części stanu magazynowego pozwoliłaby na zaspokojenie roszczenia powoda z nadwyżką. Pozwany zaznaczył także, iż spółka dysponowała nadto środkami pieniężnymi obejmującymi w kasie i na rachunkach bankowych na łączną kwotę 5 544,75 złotych oraz posiada należność z tytułu pobranych zaliczek w łącznej kwocie 51 147,97 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie pozwu wniesionego w dniu 22 maja 2014 roku, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 2535/14 w dniu 05 czerwca 2014 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, na mocy którego nakazał, aby pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zapłacił w ciągu dwóch tygodni na rzecz powoda Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółki jawnej z siedzibą we W. kwotę 8 604,23 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 6 złotych liczonymi za okres od dnia 23 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, 1 190,56 złotych liczonymi za okres od dnia 12 września 2013 roku do dnia zapłaty, 2 008,13 złotych liczonymi za okres od dnia 06 września 2013 roku do dnia zapłaty, 1 535,93 złotych liczonymi za okres od dnia 25 września 2013 roku do dnia zapłaty, 1 877,01 złotych liczonymi za okres od dnia 31 października 2013 roku do dnia zapłaty, 1 986,60 złotych liczonymi za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty, a także kwotę 1 292 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (albo wniósł sprzeciw we wskazanym terminie).

Powyższe orzeczenie uprawomocniło się i zostało opatrzone klauzulą wykonalności w dniu 12 września 2014 roku.

niesporne, a nadto: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zaopatrzony w klauzulę wykonalności – k. 13 akt oraz k. 29 akt sprawy o sygn. akt VI GNc 2535/14 Sądu Rejonowego w Gdyni, faktury VAT – k. 15-20 akt, pozew – k. 2-3 akt sprawy o sygn. akt VI GNc 2535/14 Sądu Rejonowego w Gdyni

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. została wpisana do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

W momencie powstania zobowiązania wobec Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółki jawnej z siedzibą we W., tj. w okresie lipiec – październik 2013 roku oraz styczeń 2014 roku funkcję prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pełnił T. G.

niesporne, a nadto: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS – k. 21-27 akt

W dniu 29 września 2014 roku Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółka jawna z siedzibą we W. złożył wniosek o wszczęcie na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 05 czerwca 2014 roku wydanego w sprawie o sygn. akt VI GNc 2535/14 i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, egzekucji z całego majątku dłużnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a w szczególności z wierzytelności na wskazanych rachunkach bankowych, z innych wierzytelności oraz ze wskazanych ruchomości mających wartość handlową.

wniosek egzekucyjny – akta sprawy o sygn. akt Km 401/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. (bez numeru kart)

Przeprowadzone postępowanie nie doprowadziło do ujawnienia składników majątku dłużnika, mogących stanowić źródło zaspokojenia roszczeń wierzyciela. Z informacji uzyskanych z bazy (...) nie wynikało, aby dłużnik posiadał

jakiegokolwiek pojazdy, a po wykonaniu czynności terenowych komornik sądowy ustalił, że dłużnik zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej i nie ujawniono nowego miejsca prowadzenia przez niego działalności, nadto zajęcie rachunków bankowych dłużnej spółki również okazało się bezskuteczne.

Ostatecznie, poza wyegzekwowaniem kwoty 3 564,52 złotych (z czego wierzycielowi przekazano kwotę 3 337,53 złotych) egzekucja prowadzona przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. okazała się bezskuteczna, wobec czego w dniu 02 listopada 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. wydał postanowienie o umorzeniu egzekucji z powodu stwierdzenia jej bezskuteczności.

wysłuchanie wierzyciela i dłużnika przed zawieszeniem lub umorzeniem postępowania – akta sprawy o sygn. akt Km 401/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. (bez numeru kart), karta przychodów i rozchodów w toku postępowania egzekucyjnego – akta sprawy o sygn. akt Km 401/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. (bez numeru kart), postanowienie z dnia 02 listopada 2015 roku – k. 14-14v akt oraz akta sprawy o sygn. akt Km 401/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. (bez numeru kart), nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zaopatrzone w klauzulę wykonalności – k. 13-13v akt oraz k. 29 akt sprawy o sygn. akt VI GNc 2535/14 Sądu Rejonowego w Gdyni, protokół z dnia 03 października 2014 roku – k. 64-65 akt oraz akta sprawy o sygn. akt Km 401/15 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku T. K. (bez numeru kart)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 07 grudnia 2016 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, z uwagi na ich nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa (z.p.o. – k. 73, 74 akt).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółka jawna z siedzibą we W. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego T. G. kwoty 7 778,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 14 marca 2016 roku) do dnia zapłaty, swoje roszczenie wywodząc z treści art. 299 k.s.h.

Przepisy kodeksu spółek handlowych poprzez nadanie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością osobowości prawnej czynią ją samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Zasadniczo spółka taka, sama ponosi pełną odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania, a gwarancją jej wypłacalności powinien być co najmniej kapitał zakładowy jako element majątku spółki. Zasadę tę przelamuje jednak przepis art. 299 k.s.h., który wprowadza osobistą i solidarną odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania kierowanej przez nich spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie bowiem z treścią art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od powyższej odpowiedzialności, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody (§ 2).

Cytowany przepis prawa w procesach przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nakłada na powoda obowiązek udowodnienia dwóch przesłanek, a mianowicie: bezskuteczności egzekucji wierzytelności przysługującej przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz sprawowania przez pozwanego funkcji członka jej zarządu w okresie istnienia zobowiązania spółki.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki udowodnienia faktu sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w okresie istnienia zobowiązania spółki (tj. w okresie lipiec – październik 2013 roku oraz styczeń 2014 roku), to wskazać należy, iż okoliczność ta – pełnienia w tym okresie funkcji prezesa zarządu przez pozwanego T. G., nie była przez niego kwestionowana.

Mając zaś na uwadze drugą z przesłanek, wskazać należy, że ustalenie przewidzianej w art. 298 § 1 k.h. (obecnie art. 299 § 1 k.s.h.) przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31 stycznia 2007 roku, sygn. akt II CSK 417/06, LEX numer 355345). Sposoby ustalenia tej przesłanki odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. wskazuje doktryna i orzecznictwo wymieniając przykładowo przedstawienie postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu bezskuteczności uzyskane nawet przez innego wierzyciela. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela przy tym pogląd, iż tylko w sytuacji kiedy nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie można mówić o bezskuteczności egzekucji. Dopóki istnieją jakiegokolwiek realne możliwości efektywnego spieniężenia majątku spółki należy je wykorzystać dla zaspokojenia swoich należności. W tym miejscu należy wskazać na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w orzeczeniu z dnia 26 kwietnia 1938 roku (sygn. akt C II 2806/37), w którym wskazano iż wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który dochodzi swojego roszczenia przeciw członkom jej zarządu, nie musi wykazać, iż wyczerpał wszystkie możliwe sposoby egzekucji, wystarczy jeżeli jeden ze sposobów egzekucji okazał się bezskutecznym. Dla skutecznego zatem podważenia mocy dowodowej wynikającej z postanowienia komornika pozwany musiałby wykazać, że faktycznie albo w dacie prowadzenia egzekucji komorniczej albo na chwilę wyrokowania istniał majątek dłużnej spółki, z którego powód mógłby zaspokoić swoją wierzytelność. Pozwany w niniejszej sprawie tymczasem jedynie twierdził, że dłużna spółka posiada majątek ruchomy o szacunkowej wartości około 56 000 złotych i dysponuje środkami pieniężnymi w łącznej kwocie 5 544,75 złotych, a ponadto posiada należności z tytułu pobranych zaliczek w kwocie 51 147,97 złotych. Na te okoliczności nie przedstawił jednakże żadnych dowodów, np. wydruków z kont bankowych, nadto wskazując, iż spółka posiada majątek pozwany powołał się na stany magazynowe z marca 2014 roku, z których wynikało, że spółka posiadała ruchomości w postaci towarów spożywczych o łącznej wartości 56 323,43 złotych. Sąd zważył jednak przy tym, że załączony wydruk nie stanowi dowodu na okoliczność, iż w trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego, a tym bardziej w trakcie trwania niniejszego procesu dłużna spółka dysponowała powyższym majątkiem, tym bardziej, że egzekucja prowadzona od września 2014 roku nie doprowadziła do ujawnienia jakiegokolwiek majątku, co więcej doprowadziła do ujawnienia, że spółka w miejscu siedziby nie prowadzi już żadnej działalności gospodarczej. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2011 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I PKN 660/00, samo stwierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Brak było więc jakichkolwiek podstaw do uznania, że dłużna spółka posiada wskazany przez pozwanego majątek w postaci środków pieniężnych w kwocie 5 544,75 złotych oraz należności z tytułu pobranych zaliczek w łącznej kwocie 51 147,97 złotych, pozwany bowiem nie przedłożył żadnego dowodu potwierdzającego te okoliczności.

Uznać zatem należało, że wprowadzenie postanowienia komornika sądowego o umorzeniu egzekucji nie może prowadzić do domniemania nie podlegającego obaleniu, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na pozwanym (art. 6 k.c.). Skoro więc pozwany wywiódł, iż na chwilę wyrokowania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. posiadała majątek pozwalający zaspokoić roszczenie powoda, to jego obciążał ciężar udowodnienia tej okoliczności. Pozwany w tym zakresie nie złożył żadnych wniosków dowodowych, wobec czego w tym stanie rzeczy należało przyjąć, iż powód wykazał, iż egzekucja przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. była bezskuteczna.

Nadto, na marginesie tylko wskazać należy, iż wbrew stanowisku pozwanego, egzekucja była skierowana do całego majątku dłużnej spółki, jednakże czynności podjęte w ramach tego postępowania nie doprowadziły do ujawnienia jakichkolwiek składników majątku.

Odnosząc się zaś do kolejnego zarzutu pozwanego T. G. dotyczącego przedwczesności przedmiotowego pozwu (gdyż z uwagi na brak wezwania członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, uniemożliwiono mu wskazanie majątku spółki, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić, a także uniemożliwiono ewentualne dobrowolne spełnienie roszczenia), wskazać należy, iż zarzut ten nie może być uznany za zasadny.

Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Stosownie zaś do treści art. 316 k.p.c. zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Mając na względzie powyższe przyjąć należało, że wezwanie do zapłaty pozwanego T. G. nastąpiło z chwilą doręczenia mu odpisu pozwu, tj. z dniem 11 kwietnia 2016 roku i z tą chwilą powstał stan wymagalności roszczenia, przy czym zważyć należy, że mimo powzięcia w tym momencie wiedzy o istniejących w stosunku do niego roszczeniach ze strony powoda, w toku procesu pozwany nie podjął żadnych czynności zmierzających do zaspokojenia należności powoda.

Podkreślić należy, że specyfika odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przejawia się w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swej należności wobec spółki, nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczy, że przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie piastowania przez określoną osobę funkcji członka zarządu i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinięciem przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c. zasadzając od pozwanego T. G. na rzecz powoda Wędzenie i (...) S. J., U. A., T. A., (...) spółki jawnej z siedzibą we W. kwotę 7 778,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

Mając na uwadze, że od członków zarządu w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej można zasądzić jedynie odsetki za ich własne opóźnienie, Sąd zasądził je od dnia 11 kwietnia 2016 roku, bowiem przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie powód nie wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonych kwot. Sąd zważył, że skuteczne wezwanie pozwanego do wykonania zobowiązania nastąpiło w momencie doręczenia pozwanemu odpisu pozwu w niniejszej sprawie, a zatem w dniu 11 kwietnia 2016 roku i od tego dnia pozwany zobowiązany był do spełnienia świadczenia niezwłocznie, czego bezspornie nie uczynił. Wobec powyższego Sąd uwzględnił roszczenie powoda w zakresie żądania głównego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty, natomiast w punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie jako niezasadne (co do żądania w zakresie odsetek od dnia wytoczenia powództwa do dnia 10 kwietnia 2016 roku).

W punkcie III wyroku Sąd, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądził od pozwanego T. G. jako przegrywającego spór na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 2 206 złotych, które obejmują opłatę od pozwu w wysokości 389 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 1 800 złotych ustalone w oparciu o

§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) oraz 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 23 stycznia 2017 roku